

Kvinder af Nannys Natur sig ulige bedre end den altid sørgeklædte og bekymringsfulde Jakobe.

Dertil kom, at hun jo allerede ikke var helt ung længer. Det havde altid trykket ham, at hun var et Aarstid ældre end han, og hun saae i sin sygelige Sarthed absolut ikke yngre ud, end hun var. Ogsaa hendes udpræget jødiske Ansigtstræk generede ham mere, end han havde villet være ved. Dengang han i hendes Brev læste om, hvordan hun paa Hjemvejen fra Breslau var bleven fornærmet af et Par Herrer, havde dette — trods den Overlegenhed, hvormed hun selv fortalte derom — gjort et højst pinligt Indtryk paa ham.

At han i sin Tid havde foretrukket hende for Nanny, undrede ham dog med alt dette slet ikke. Han havde jo virkelig begyndt at faa en Slags Forstaaelse af sig selv og de skjulte Tilskyndelser, der Gang efter Gang havde givet hans Livsløb en Retning stik modsat den oprindeligt tilsigtede. Naar han tænkte tilbage paa de Indtryk, hvoraf hans Forelskelse i Jakobe var opstaaet; naar han f. Eks. genkaldte sig hin Vinteraften derhjemme i det Salomonske Palæ, da han sad og ventede paa Nannys Hjemkomst fra et Selskab, og hans Blik, straks efter at hun var kommen ind i Stuen, med Ligegyldighed gled bort fra hendes silkesvøbte, festligt straalende Skikkelse for at søge tilbage til Jakobe, med hvem han i